Pieter Koolwijk

WIE STOUT IS...

Met illustraties van

Linde Faas

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Pieter Koolwijk verschenen bij Lemniscaat:

De dikke Vlo en Stiekel | *Bens boot* | *Baas van de wereld*
Prutje | *Gozert* | *Luna* | *De trollen van Leif*
Missie afbreken | *Foutje? Echt niet!* | *Een rugzak vol*

© 2025 Pieter Koolwijk
Omslag en illustraties: © 2025 Linde Faas
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2025
ISBN 978 90 477 1796 6 | NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor spelletjes, activiteiten voor thuis en in de klas en meer op: www.lemniscaat.nl

Dit verhaal is niet voor iedereen.
Alleen voor kinderen die denken
dat ze weten hoe het met Sinterklaas zit.

Ik heb jullie gewaarschuwd...

1 PJOTR

Een zwart busje stopt naast me, en onmiddellijk wordt er getoeterd. Ik schrik me kapot. De bal stuitert van mijn voet en rolt in de richting van een zwarte vogel die meteen opvliegt. Wat is dit voor mafkees?

'Je kan er toch langs?' zeg ik.

Het raampje gaat open en een man steekt zijn hoofd naar buiten. Hij draagt een hoge zwarte hoed, heeft grijs haar en op zijn gezicht zitten allemaal donkere vegen. 'Ik moet daar staan, jochie. Oprotten van die parkeerplaats.'

'Ook goedemiddag,' zeg ik zachtjes. Ik loop achter mijn weggerolde bal aan, pak hem op en zie hoe het busje wordt geparkeerd op de plek waar ik net hoog stond te houden. Op de zijkant staat een tekst.

PJOTR
de SCHOORSTEENONTSTOPPER
U BELT. IK VEEG.

Geen idee voor welke schoorsteen hij komt. Vast niet voor die van ons. Hij stapt uit, smijt de deur dicht en loopt om het busje heen. Het is bijna alsof hij uit een andere tijd komt. Niet alleen door de hoge hoed die scheef op zijn hoofd staat, of de zakdoek die om zijn nek zit geknoopt.

Ook zijn jas lijkt iets van vroeger. Hij valt lang aan de achterkant, tot over zijn kont, en heeft aan de voorkant acht knopen die in twee rijen van vier naast elkaar zitten. Om zijn middel zit een stevige riem. Zijn zwarte broek heeft enorm veel zakken en daaronder draagt hij stevige laarzen.

Met de bal onder mijn arm loop ik naar de stoep, zodat ik kan zien wat hij gaat doen. Ik heb nog nooit een schoorsteenveger gezien en ik ben wel nieuwsgierig. Dan zie ik dat hij de sleutel in de deur van het lege huis naast ons steekt.

'Gaat u daar wonen?' vraag ik.

'Yup.'

'Ik ben Mo,' stel ik mezelf voor. 'De buurjongen.'

'Oké.' Hij duwt de deur open, loopt terug naar de bus en trekt er een matras uit.

'En hoe heet u?' probeer ik, terwijl het me allang duidelijk is dat hij geen zin heeft om te praten. Ik vind gewoon dat hij best een beetje beleefd kan doen. Ook tegen een kind van elf.

‘Staat op de bus.’ Hij sjouwt het matras naar binnen, komt met lege handen naar buiten en zucht als hij mij ziet staan. ‘Ben je er nog steeds?’

‘Ja, ik woon hier.’ Ik wijs naar ons huis.

‘Had je al gezegd.’ Pjotr gaat verder met spullen naar binnen sjouwen.

Er komt echt van alles uit de zwarte bus. Dozen. Kussens. Dekens. Stoelen. Een tafel. Blijkbaar heeft hij ieder gaatje volgepropt. Af en toe kijkt Pjotr chagrijnig mijn kant op. Het is overduidelijk dat het hem irriteert dat ik hier ben.

Dus blijf ik staan.

'Nieuwe buren?' klinkt het achter me. Het is mama, die ook even buiten komt kijken.

Ik ben nieuwgierig of hij tegen een volwassene wel aardig doet.

'Hallo,' zegt mama als Pjotr met lege handen weer naar buiten komt. Ze stapt op hem af en steekt haar hand uit. 'Ik ben Tessa.'

'Pjotr.' Zonder haar hand te schudden, loopt hij langs haar en gaat verder met de bus uitladen.

'Leuk hè, zo'n nieuwe buurman?' zeg ik tegen mama als Pjotr weer naar binnen is. 'Echt een gezellige man.'

'Hij heeft gewoon stress,' zegt ze. 'Verhuizen is heftig.' Zo is mama. Die heeft altijd begrip voor iedereen.

Pjotr komt weer naar buiten en gunt ons geen blik waardig.

'Kan ik ergens mee helpen?' vraagt mama.

'Nope.'

'Ik kan extra avondeten maken en dat straks even langsbrengen.'

'Niet nodig.'

'Of misschien boodschappen voor je halen?' probeert mama.

'Luister dame…' Pjotr zet een doos terug in de bus en draait zich naar ons. 'Ik blijf maar een paar weken. Langer niet. Ik ben niet op zoek naar nieuwe vrienden of gezellige buren. Ik kom gewoon mijn ding doen en verdwijn daarna weer.'

Zijn ding doen? Ik neem aan dat hij schoorsteenvegen bedoelt. Is dat hoe die lui te werk gaan? Van plek naar plek verhuizen om daar hun werk te doen? Het is natuurlijk iets wat niet dagelijks hoeft te gebeuren.

'Ik begrijp het,' zegt mama. 'Kom Mo, dan laten we Pjotr met rust.'

‘Graag,’ snauwt de man.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik blijf nog even kijken.’ Ik weet dat hij dat vervelend zal vinden en dat is precies de reden waarom ik het doe. Als hij stom doet tegen ons, dan doe ik stom tegen hem. Eigen schuld.

‘Niks ervan.’ Mama pakt me bij mijn arm en probeert me mee te trekken. ‘Je gaat niet de nieuwe buurman lastigvallen.’

Ik trek mijn arm weer los. ‘Ik kom zo. Beloofd.’ Zo makkelijk komt die man niet van me af.

‘Nu,’ zegt mama. Ze loopt naar binnen, maar laat de voordeur openstaan.

‘Luister naar je moeder,’ zegt Pjotr. ‘Je moet geen mensen lastigvallen. Zeker niet in deze tijd van het jaar.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Want…?’

Pjotr kijkt me onheilspellend aan. ‘Omdat de Sint komt.’ Hij pakt de doos weer uit het busje en loopt zijn huis in.

Omdat de Sint komt? Waar slaat dat nou weer op? Denkt hij dat ik daar nog in geloof of zo?

Die gast spoort echt niet.

2 SINTERKLAAS

Binnen zit mama gehurkt bij een open kartonnen doos. Ze kijkt even over haar schouder. ‘Hoorde ik de buurman nou iets zeggen over Sinterklaas?’

‘Klopt.’

‘Wat dan?’

‘Dat hij komt.’ Ik vertel er maar niet bij dat het als een dreigement klonk.

‘Wat leuk.’ Mama haalt een sinterklaasslinger uit de doos en komt overeind. ‘Een buurman die ook van Sinterklaas houdt.’

Veel mensen zijn gek op Kerst. De kerstboom. Alles versierd met lichtjes. Cadeautjes geven. De sfeer in de winkelstraten. Anderen houden juist van Oud en Nieuw. Vuurwerk. Oliebollen. Terugblikken op het afgelopen jaar. Het samen vieren en het laat maken.

Mama niet.

Zij is helemaal verliefd op het sinterklaasfeest. Altijd al geweest. Als kind keek ze er het hele jaar naar uit. Opa en oma maakten er altijd iets speciaals van. Volgens mij zijn dat haar fijnste herinneringen. Ze kreeg brieven van de Sint, die aan haar werden voorgelezen. Of opa en oma zeiden ’s avonds dat ze hem zagen lopen, zodat mama onmiddellijk naar buiten vloog. Natuurlijk was ze steeds te laat. Zelfs toen ze wist dat de Sint niet echt bestond, gingen opa en oma ermee door. Totdat mama volwassen werd en het allemaal stopte.

En toen kwam ik.

Vanaf dat moment speelde mama voor Sinterklaas, met een beetje hulp van opa en oma. Dan lag 's ochtends de huiskamer overhoop omdat de rommelpiet geweest was, tot irritatie van papa. Of we gingen 's avonds met opa door de stad rijden om te kijken of we de Sint ergens over de daken zagen rijden. Ook gingen we altijd met zijn viertjes naar de intocht. Papa ging nooit mee. Hij was er wel bij op pakjesavond. Dat vierden we met z'n vijven. Dan leek er geen ruzie of ander gedoe te bestaan. Sinds opa en oma zijn verhuisd, zet mama deze traditie in haar eentje voort.

'Ik denk niet dat hij van Sinterklaas houdt, mam,' zeg ik. 'Hij haat alleen maar dingen. Dat zei hij.' Dat is niet waar, maar het had wel gekund. 'Misschien wil hij het feest wel verbieden.'

Mama schudt lachend haar hoofd. 'Jij kan altijd zo lekker overdrijven, Mo. Hoe kan iemand dit feest nou haten? Onmogelijk! Vijf december is de leukste dag van het jaar.' Ze hangt de slinger aan de muur en loopt terug naar de doos vol sinterklaasspullen. 'Het was zo leuk toen jij nog geloofde. Zo gezellig.' Ze vertelt vaak over die tijd. Misschien ook omdat papa er nog was en we hier met z'n drietjes woonden. Niet dat ze hem mist, daarvoor is er te veel gebeurd. Maar ze vond het wel fijn om dingen samen te doen, als een gezin.

'Weet je nog toen je opbiechtte dat je wist dat hij niet echt bestond?' Ook dat hoort erbij. Ieder jaar hebben we dit gesprek.

'Yep,' zeg ik. 'Ik wist het al lang, maar ik durfde het niet te vertellen omdat ik bang was dat ik geen cadeautjes meer kreeg.'

Mama lacht. 'Zo leuk.'

De waarheid is dat ze het helemaal niet zo leuk vond. Dat moment vergeet ik nooit meer. Die blik. Er brak iets in

haar gezicht. Later hoorde ik haar tegen papa zeggen dat het een einde van een tijdperk was. Iets dat nooit meer terug zou komen. Dat klopt ook. Het is nooit meer hetzelfde geworden. Ook omdat papa daarna ergens anders ging wonen. Toch weet mama er steeds weer iets bijzonders van te maken. Ze versiert het hele huis, ik mag mijn schoen zetten en op pakjesavond laat ze iemand op het raam bonken en de zak voor de deur zetten.

'Dit jaar is het helemáál speciaal,' zegt mama. 'De landelijke intocht is bij ons in de stad.'

'Ja,' zeg ik. 'Dan kan ik eindelijk de echte Sinterklaas zien.' Natuurlijk bestaat die niet, maar toch voelt deze als de echte. Je ziet hem overal op tv. In het Sinterklaasjournaal en bij allerlei andere programma's.

'Zullen we samen gaan?' stelt ze voor.

'Ik... euh...'

Mama begint te lachen. 'Ik zit je maar te plagen. Ik kijk gewoon thuis, dan kan ik alles goed zien. Die drukte vind ik maar niks.'

'Oké.' Ik voel me opgelucht en schuldig tegelijk.

'Ik snap toch dat je lekker met Amara wil gaan.'

Amara is mijn beste vriendin. Al sinds groep 1 zijn we elkaars klasgenootjes. Vrienden vanaf de eerste dag. Op school zitten we naast elkaar en daarna spelen we altijd samen. Ze houdt van lego, net als ik. Ze voetbalt graag. En het allerbelangrijkste: ze is gewoon heel erg lief. We hebben nooit ruzie.

'Weet je het zeker?' vraag ik. 'Je mag wel mee, hoor.'

'Welnee,' zegt mama. 'Dat doen jullie lekker samen. Komen jullie daarna wel hiernaartoe om je schoen te zetten?'

'Natuurlijk!'

Bij Amara thuis vieren ze geen Sinterklaas. Toen mama daarachter kwam, werd Amara onderdeel van onze viering. Ze mag haar schoen bij ons thuis zetten. Soms blijft ze dan

ook logeren. En natuurlijk viert ze pakjesavond met ons mee. Bij ons in huis hoort Amara bij de traditie van Sinterklaas. Zo is mama.

Af en toe is ze echt de liefste moeder van de hele wereld.

Ze haalt sinterklaasbeeldjes uit de doos en zet ze op verschillende plekken in de woonkamer. In de keuken hangt ze een slinger met allemaal sinterklaassymbolen. Pepernoten. Mijter. Staf. Ze heeft kleine zakjes met mini-cadeautjes die ze in de kasten neerlegt. Op de huiskamerdeur komt een zwart-witposter met een historische Sint. En zelfs de wc wordt niet overgeslagen. Mama stopt pas als de doos leeg is en het hele huis is veranderd in een soort sinterklaastempel.

'Ik ben nog even weg,' zegt ze als ze klaar is.

'Wat ga je doen?'

'Niks.' Ze geeft me een knipoog. 'Misschien de Sint even influisteren wat Amara en jij in je schoen willen hebben.' Cadeautjes kopen voor ons dus. En waarschijnlijk komt ze ook met nog meer versieringen thuis. Ook dat gebeurt ieder jaar. 'Tot straks.' Ze geeft me een zoen, trekt haar jas aan en loopt de voordeur uit.

Via het keukenraam aan de voorkant van het huis zie ik hoe ze in haar auto stapt en wegrijdt. Op verschillende plekken vliegen zwarte vogels krassend de lucht in. Het zijn er veel. Echt veel. Ze zitten op lantaarnpalen, in de bomen, op het bankje in het gras – zelfs op Pjotrs busje. Met hun schuine kopjes lijken ze in de gaten te houden wat hij aan het doen is. Blijkbaar vindt onze nieuwe buurman dat helemaal niks. Of hij heeft gewoon een hekel aan dieren. Hij pakt een steen van de grond en smijt hem hun kant op, waarna ze krijsend en krassend opvliegen.

Wat is het toch een nare man.

Een hufterbek.